

Sygn. akt I C 228/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Trzeciak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Danuta Matras

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2022 roku w Limanowej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego A. S. kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 października 2022 roku

W pozwie z dnia 6 czerwca 2022 roku (data nadania w UP) strona powodowa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. S. kwoty 6.443,62 zł, w tym:

- 3.811,33 zł - tytułem kapitału - wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 2.07.2019 r. do dnia zapłaty,

- 1.046,10 zł – tytułem prowizji - wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 2.07.2019 r. do dnia zapłaty,

- 1.586,19 zł – tytułem skapitalizowanych odsetek umownych – wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Strona powodowa domagała się także zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że w strony zawarty pisemną umowę pożyczki nr (...), na mocy której strona powodowa udzieliła pozwanemu pożyczki w kwocie 4.888,63 zł. Integralną częścią tej umowy są: formularz informacyjny oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną. Przed zawarciem umowy pozwany

zapoznał się z treścią umowy pożyczki, regulaminem i formularzem oraz zaakceptował zawarte tam warunki. Umowa pożyczki została zawarta na czas określony 30 dni. Na łączną kwotę pożyczki składał się kapitał w kwocie 3.811,33 zł oraz prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 1.077,30 zł. Dochodzona pozew należność posłużyła na refinansowanie w całości wcześniej udzielonej pozwanemu pożyczki na kwotę 3.807,91 zł wynikającej z umowy pożyczki nr (...), której data wymagalności przypada na dzień 26.05.2019 r. Zobowiązanie wynikające z umowy (...) nie zostało zaspokojone przez pozwanego w wyznaczonym w umowie terminie. Wezwania do zapłaty pozostały bezskuteczne.

Strona powodowa wskazała także, że pozew został złożony na podstawie art. 505³⁷ § 2 kpc po umorzeniu postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując fakt zawarcia umowy, o której mowa w pozwie.

Pełnomocnik strony pozwanej nie stawił się na rozprawę i nie odniósł się do zarzutów zgłoszonych przez pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.04.2019 r. miało dojść do zawarcia przez pozwanego A. S. z Centrum (...) Sp. z o. o. umowy pożyczki nr (...). Umowa dotyczyła udzielenia pożyczki w kwocie 2.968,81 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3807,91 zł. Kwota miała zostać zapłacona do dnia 25.05.2019 r.

A. S. miał złożyć wniosek o refinansowanie pożyczki.

W dniu 29.05.2019 r. miało dojść do zawarcia przez pozwanego A. S. ze stroną powodową (...) Sp. z o. o. umowy pożyczki nr (...). Umowa dotyczyła udzielenia pożyczki w kwocie 3811,33 zł. Łączna wysokość zobowiązania do spłaty wynosiła 4.888,63 zł i obejmowała: kwotę pożyczki w kwocie 3.811,33 zł, prowizję w kwocie 1.046,10 zł, oprocentowanie 31,20 zł. W umowie ustalono, że całkowity koszt pożyczki wynosi 1.077,30 zł. Łączne zobowiązanie do spłaty pożyczkobiorca miał spłacić w 2 ratach: pierwsza w kwocie 836,88 zł płatna w dniu zawarcia umowy, tj. 29.05.2019 r., druga w kwocie 4.051,75 zł płatna w dniu 28.06.2019 r. W umowie wskazano, iż zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy wypłata kwoty pożyczki nastąpi na rachunek bankowy należący do Centrum (...) sp. z o. o.

Umowa nie została zawarta w formie pisemnej. Szczegółowe postanowienia zostały zawarte w ramowej umowie pożyczki z dnia 24.04.2019 r. W umowie wskazano, iż pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na indywidualnym koncie bankowym pożyczkobiorcy lub na rachunkach wskazanych przez pożyczkobiorcę – w przypadku pożyczki refinansującej (§ 2 ust. 2).

Przed złożeniem wniosku o udzielenie pożyczki pożyczkobiorca powinien zarejestrować się na stronie internetowej i dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację.

(dowód: umowa pożyczki k. 13, umowa ramowa k. 14-17, regulamin usług drogą elektroniczną k. 18-22, formularz informacyjny k. 23-24, umowa pożyczki k. 25, umowa ramowa, regulamin i formularz informacyjny k. 26-36, wniosek o refinansowanie k. 37)

Pozwany zaprzeczył, że zarejestrował się u w/w pożyczkodawców, że zawierał w/w umowy.

(dowód: zeznania pozwanego k. 94)

Pismem z dnia 29.07.2019 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty.

(dowód: pismo k. 38), zwrotne potwierdzenie odbioru k. 15)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez stronę powodową dokumenty. Wskazać należy, iż pozwany konsekwentnie zaprzeczał istnieniu zobowiązania z w/w umów pożyczek. Zaprzeczył, że dokonał rejestracji u w/w pożyczkodawców, że składał wnioski o zawarcie umów pożyczek. Twierdził, że być może takie wnioski składała jego żona, posługując się jego danymi osobowymi.

Należy wskazać, że strona powodowa przyznała, iż pozwany z tytułu umowy nr (...) nie otrzymał do swobodnej dyspozycji żadnych środków pieniężnych, a środki te miały zostać przekazane poprzedniemu wierzycielowi z tytułu rzekomo zaciągniętej wcześniej umowy pożyczki. Strona powodowa nie złożyła na tą okoliczność żadnych wniosków dowodowych, tj. nie wykazała, że środki z umowy nr (...) faktycznie zostały pozwanemu przekazane, nie wykazała, że środki z umowy pożyczki (...) zostały przekazane wierzycielowi pozwanego, nie zostało też wykazane, że pozwany dokonał rejestracji u w/w pożyczkodawców.

Pełnomocnik pozwanego nie stawiał się na rozprawie i w żaden sposób nie zareagował na twierdzenia pozwanego.

Sąd uznał, że dokumenty dołączone przez stronę powodową nie były wystarczające do wykazania zasadności swojego roszczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy pożyczki jaką miała zawrzeć z pozwanym.

Pozwany kwestionował fakt zawarcia zarówno umowy nr (...), jak i umowy nr (...) zarzucając, że nigdy nie rejestrował się na stronach internetowych celem zawierania umów pożyczek na odległość, nie składał wniosków o udzielenie pożyczek.

Zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tej stronie, która wywodzi z tego skutki prawne. Normie tej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar udowodnienia faktu istnienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki (...).

Kodeksowa definicja pożyczki (art. 720 kc) wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Zatem pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki, nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona.

Nie budzi wątpliwości sądu, że to strona powodowa powinna czuwać nad tym, aby przedłożyć wszystkie niezbędne jej zdaniem dowody. Kwestia ta wynika z art. 3 k.p.c., tj. z zasady prawdy materialnej, zgodnie z którą to strony są obowiązane do przedstawiania dowodów, jak również z obowiązującej w procesie cywilnym zasady rozkładu ciężaru dowodu – art. 6 k.c. Ponadto zgodnie z art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Sąd nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. Jeżeli twierdzenia istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie zostaną udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Samo twierdzenie strony dowodem nie jest, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00). Zaniechanie w zakresie przedstawienia dowodów przez stronę obciążoną ciężarem dowodu, może tylko zadziałać na jej niekorzyść.

W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanemu pożyczki nie został przez powoda skutecznie udowodniony. Wprawdzie powód załączył w poczet materiału dowodowego umowę, ale nie przedłożył żadnych dokumentów, potwierdzającej wykonanie tej umowy ani też dokumentów potwierdzających stosunek zobowiązaniowy, na poczet którego miała nastąpić wypłata środków z w/w umowy. Przedłożenie samego wydruku umowy zawartej na odległość nie jest wystarczającym dowodem na istnienie tego zobowiązania.

Brak jest zatem jakichkolwiek dowodów, że pożyczkodawca wykonał swoje zobowiązanie wobec pozwanego polegające bądź na oddaniu pozwanemu do swobodnej dyspozycji środków pieniężnych bądź - wobec wskazania podmiotu, na rzecz którego środki z umowy pożyczki powinny zostać przekazane - dokonanie w/w przelewu na rzecz Centrum (...) Sp. z o. o. celem zaspokojenia istniejącego wcześniej zadłużenia pozwanego.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest to, iż pozwany z tytułu spornej umowy nie otrzymał żadnej kwoty pieniężnej. Z kolei twierdzenia strony powodowej o przelewie środków na inny podmiot wskazany przez pozwanego pozostało całkowicie gołosłowne. Powód w żaden sposób takiego zadłużenia pozwanego nie wykazał. Nie przedłożył żadnego dowodu na wykonanie przez pożyczkodawcę umowy z dnia 25.04.2019 r. wykazującego na istnienie zobowiązania pozwanego, ani też dowodu wykazującego wykonanie zobowiązania powoda z tytułu umowy z dnia 29.05.2019 r. nr (...).

Podkreślić należy, że powód, jako profesjonalista, powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialno-prawna podstawa zgłoszonego roszczenia, mając na uwadze profesjonalny charakter jego działalności i mocniejszą pozycję procesową (w korelacji do słabszej pozycji pozwanej - konsumenta). To strona powodowa, wywodząca dla siebie korzystne skutki prawne była dysponentem niniejszego procesu, a rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie obowiązany do działania we wskazanym zakresie z urzędu.

Skoro powód nie wykazał, że umowa pożyczki, z której wywodzi roszczenie dochodzone w pozwie została wykonana przez pożyczkodawcę, to po stronie pozwanego nie powstał obowiązek udowodnienia, iż spłacił zaciągnięte zobowiązanie, co musi prowadzić do oddalenia powództwa.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo, orzekając jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

SSR I. T.